TAŞOVA
tasova.gen.tr GAZETESİ

MÜRVET AGA

Yazan: Naci Konyar - 10 Mayıs 2010

"Kelaynak kuşları gibi nesli tükenen" diye belirttiğimiz bir tarife uyar Mürvet Aga… Evlad-ı Fatiha'nın hayatta kalan son örneklerinden biridir o.Mübadele insanlarının ana yurtlarından ayrılışlarının acı hatıralarını dinleyerek büyümüş, evlerinde babasından daha dirayetli olan annesinin yanında, ondan etkilenerek sıcak sohbetlerinde sık sık "Benim anam başbakan gibi di." Annadırdı, üle, ööö…! Diyerek anlatmaya koyulduğu annesi ile ilgili anıları onun annesinden ne derece etkilendiğini apaçık gösteriyor.

Giyimiyle, kuşamıyla, kasketiyle hele hele konuşmaya başladığında Balkan topraklarının kendine has olan o tatlı şivesiyle tam bir Rumeli göçmenidir Mürvet Aga… Anasından öğrendiği Türkçe ile ve de yüreğinden geçtiği gibi konuşur Mürvet Aga.

Türk Edebiyatı dergisinden okumuştum:

" Yaşlı bir köylü kadın tek odalı evinin önünde oturmuş güneşleniyormuş. Yoldan geçen beyin oğluna seslenmiş:

– Günaydın oğul

– Günaydın nine, nasılsın iyi misin?

– İyiyim oğul. Sen nasılsın. Gel otur oğul biraz yarenlik edelim.

– Aman nine, bir tek iskemlen var, beni oturmaya çağırıyorsun.

– Haklısın oğul, benim bu pılı pırtımı bir horoz bile götürür ama, gönlümü kervanlar taşıyamaz.

– Mürvet Aga tıpkı o yaşlı nine gibi doyumsuz yarenliğiyle gönlünü kervanların taşıyamayacağı insanlarımızdan.

Balkan şehirlerinde yaşayanların hatıralarını, o topraklarda ailesinin, özellikle de annesinin anılarını en ince ayrıntılarına kadar aklında tutarak günümüze taşımakla Mürvet Aga sanki bir vak'anüvis, o kendine has Rumeli şivesiyle de özellikle anlatım aralarında sesine kuvvet vererek ööö…! Deyişiyle soluksuz aktardığı her bir yaşanmış hikâyesiyle bir zamane masal anlatıcısıdır Mürvet Aga.

İşte onun tatlı şivesiyle anlattığı yaşanmış bir memleket hikâyesi:

"Kaybettiğimiz o coğrafyada "Seferler" adıyla maruf bir ailenin 7 çocuğu yaşarmış. Babalarına "Muto Aga" derlermiş. Aynı köyde yaşayan birde İbrahim Çavuş varmış. İbrahim Çavuş'un bir kızı varmış. İbrahim Çavuş çok fakirmiş.

Muto Aga'nın çocuklarından biri İbrahim Çavuş'un kızına gönlünü düşürür. Muto Aga İbrahim Çavuş'un kızına dünür gönderir ama kızı vermezler. Mürvet Aga'nın anlatımıyla "Aramışlar ama vermemişler" zaman harman zamanıymış İbrahim Çavuş harmanda yatarmış.Muto Aga'nın iki

çocuğu İbrahim Çavuş'un evini basarlar kızı kaçırmaya kalkarlar anasını ve kızı düverler.Bunu duyan İbrahim Çavuş eve gelir olanları dinler duuru Muto Aga'nın yanına gider:

-Muto Aga ben fakirim, bana ilişmeyin deer.

Muto Aga İbrahim Çavuşa ben onları bak ne yapacam deer ve İbrahim Çavuşu yollaar.

Muto Aganın iki çocuğu İbrahim Çavuş'un evini gene basarlar. Annesini düverler. Kızı da alıp kaçarlar. Kızın annesi harmanda yatan İbrahim Çavuş'un yanına gelir:

İbrayim, İbrayim o namussuzlar kızı Arbina köyüne kaçırdılar, beni de düdüler.

İbrahim Çavuş yığından tüfeği alır, yola düşer. Gider, gider. Yol kenarında su dökmeye kalmış Muto Aganın çocuklarından birini görür.

– Ööyt demiş. Beşliği duurultmuş. Muto Aganın çocuğu Aman urma benim demiş.

İbrahim Çavuş – Amanı mamanı kalmadı ben size bana ilişmeyin dedimdi. İbrahim Çavuş basar kurşunu, silah sesini duyan Muto Aganın öbür çocuğu kızı bırakıp kaçar. İbarhim Çavuş kızı alır gelir. Muto Aganın çocuğunu arar ama bulamaz. İbrahim Çavuş dağa çıkar. Oradan huduttan geçerek Bursa'ya gittiği konuşulur yıllarca o köyde.

Coğrafya adıyla Balkanlar, idari adıyla Rumeli düne kadar Osmanlı-Türk devletinin toprağıydı. Rumeli'den Anadolu'ya göç etmek zorunda kalanlar orada evler, tarlalar köprüler, çeşmeler, camiler bıraktılar. Şimdi o topraklardan bize kalan Mürvet Aga gibi yaşayanlarımızın anne ve babasından dinlediği memleket hikâyeleri…

Mürvet Agayı niçin yazdık. Bugün beş milyonluk Ermenistan kaybettiği topraklar için ve sözde katliam için dünyayı ayağa kaldırıyor, yasını tutuyor, hesabını soruyor kaybettiklerinin.

Biz çok yakın bir zamanda Balkanlardan zulümler, katliamlar, sürgün ve göçü yaşadık. Asırlarca üzerinde yaşayıp yurt edindiğimiz toprakları kaybettik, insanlarımızı kaybettik. Ermeniler kadar yas tutmuyoruz, hesap sormuyoruz.

Kaybettiklerimizin farkında değil miyiz? Geçmişte Balkanlarda oynanan oyunun bugün Türkiye'de tekrar oynanmak istendiğinin farkında mıyız? Ergenekon'dan beri Türklerin milli bayramı olan Nevruzu 400 bin kişiyle toplanarak kutlayanların hangi niyetle bayram yaptıklarını bilmiyor muyuz? Milli şehit ilan ettiğimiz Boğazlıyan Kaymakamı Kemal Bey'i gündüz vakti niçin astığımızı kaç kişi hatırlıyor. 1974'te Kıbrıs'a niçin çıkmıştık.

Tarihimizi unuttuk. Bayramların heyecanı kalmadı. Geçmişten ders çıkarmıyoruz. Balkanları, yaşayan Mürvet Agaların hikayeleriyle hatırlıyoruz. Tarihimizi ve geçmişimizi unutmayalım unutturmayalım ve ondan ders çıkaralım…

Yorum Ekle

Naci Konyar

X